

SYNDRÓM ZRADY

Po príchode do agentúry som našla Sylvie a Luca zariadené diskutovať. Keď som zistila, o čom, zvrátila som obočie.

„Aha, rozprávate sa o Champère?“ opýtala som sa.

Champère je značka šampanského, ktorú som vytvorila, a nebola určená na pitie, ale na rozprašovanie.

14

„Áno,“ riekol Luc. „Mám dva či tri nápady na priebeh kampane.“

„Myslím, že to bol môj projekt,“ podotkla som.

Sylvie sa na mňa pozrela.

„Áno, ale šampanské je francúzsky výrobok, tak som si povedala, že bude lepšie, ak k nemu Luc pridá niečo svoje.“

Okkeeej... Zvláštne, vôbec ma to nevyviedlo z miery! A hlavne, mám zámienku nestretnúť sa dnes s Camille. Nevedela by som, čo jej povedať.

„Maybe, je to dobrý nápad,“ súhlasila som. „Vlastne, ja tu nemusím ani byť. Stratím sa na pár hodín a vy poviete Camille, že som chorá.“

„Prečo by sme jej to vraveli?“ opýtala sa Sylvie.

„A akú máš vlastne chorobu?“ opýtal sa Luc.

Syndróm zrady je predsa choroba, či nie? Lebo mi to spôsobuje bolesť! Nemôžem sa Camille pozrieť do očí. Som si istá, že keď uvidí moju zahanbenú tvár, hneď všetko uhádne. Akoby som mala na čele napísané: „Včera v noci som sa milovala s tvojím chalanom a veľmi sa mi to páčilo.“

Pomoc!

Vtom sa objavil Julien.

„Je tu Camille. Pri príchode mi hneď oznámila, že ťa chce vidieť, Emily. Zdá sa, že má zlú náladu.“

Luc sa na mňa skúmavo pozrel.

„Fakt vyzeráš nejaká bledá.“

Bledá a s núteným úsmevom som šla Camille oproti. Tvár Camille za tmavými okuliarmi neveštila nič dobré.

„Si v poriadku?“ znepokojila som sa.

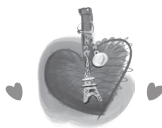
„Áno, ibaže neviem, čo si počať s Gabrielom,“ zdôverila sa mi.

„Veď to je pre vás oboch super, že ostáva v Paríži! Yeah!“

Camille vôbec nebola taká nadšená ako ja.

„Vieš, nezostáva tu kvôli mne. Je v tom čosi čudné a ja neviem, čo.“

Čosi čudné? Čo čudné? Nie, nie je v tom nič čudné. Absolútne nič!

NAJDLHŠÍ OBED V MOJOM ŽIVOTE

Počas stretnutia a rozhovoru o výrobku Champère, Camille vyzerala duchom neprítomná, akoby na inej planéte. A ja viem, na akej. Potvrdilo sa mi to, keď sme aj so Sylvie zašli spolu na obed. Camille nehovorila o ničom inom, len o Gabrielovi. Darmo bolo prostredie super – nádvorie Louvru – túžila som len po jednom, aby sa obed čo najrýchlejšie skončil!

16

V živote som sa necítila tak zle vo svojej koži.

„Viete, Gabriel sa rozhodol zostať v Paríži, avšak problém je v tom, že tak náhle zmenil názor,“ rozprávala nám Camille. „A ja neviem, čo si mám o tom myslieť.“

„Moment, hovoríte o tom šéfkuchárovi?“ opýtala sa Sylvie.

„Áno,“ ponáhľala som sa upresniť. „Priateľovi Camille.“ Sylvie na mňa uprela pohľad. Nevedela, že s Camille tvoria pár. Našťastie to nekomentovala. Aspoň teraz. Vidím na nej, ako čaká len na príležitosť zasypať ma otázkami.

„Po piatich spoločných rokoch mi jednoducho oznámi, že sa chce vrátiť do Normandie a kúpiť si vlastnú reštauráciu,“ pokračovala Camille.

„Do Normandie?“ začudovala sa Sylvie. „Ó, la, la, po-
dľa mňa je to najsmutnejší región Francúzska.“

Netuším, či to je pravda, v živote som tam nebola.
Keď sú tam takí krásni chalani ako Gabriel, asi to nebude
také zlé?

Kým Camille pokračovala vo svojich výlevoch, čoraz
väčšími sa mi žiadalo schovať sa pod stôl.

Neskoro. Obrátila sa ku mne so smutným úsmevom.

„A zrazu sčista-jasna zostáva v Paríži. Vlastne viem,
prečo. Je v tom ten chlap.“

Óha, tak ja v tom nemám prsty!

Ale o čom to vlastne hovorí?

„Ach,“ prekvapila sa Sylvie. „On je gej?“

„Nie, hovorím o chlapovi, ktorý investoval do jeho reš-
tiky,“ upresnila Camille. „Antoine Lambert. Keď Gabrielovi
ponúkla peniaze moja rodina, aby si mohol splniť svoj
sen, odmietol. No keď mu človek, ktorého vôbec nepozná,
ponúkne to isté, prijme to.“

Po tomto vyhlásení sa odmlčala a potom dodala:

„Sú v tom teda peniaze, ale to nie je jediný problém.
Rozhodol sa zostať a vôbec mi hneď nezavolať. Na čo sa
to hrá?“

„Možno ho zamestnáva jeho nová reštaurácia?“ odvá-
žila som sa.

„Nie, cítim, že je v tom niečo iné,“ namietla. „Ibaže
som zatiaľ nezistila, čo.“

Ach, keby vedela, že to „niečo iné“ sedí vedľa nej! Keď
sa zdvihla, aby zašla na toaletu, zadržala som vydýchnutie
od úľavy. Našťastie v pravej chvíli.

17

